

ANKETA S SLOVENSКИH GORIC

Zakaj sem šel v brigado?

Herma Žurman: Lahko bi rekla to ali ono o akciji. Toda besede so preokorne in pretoge za opis kopic čustev, ki napolnjujejo srce. Zato je to potrebno doživeti in prav gotovo bom to doživela tudi drugo leto.

Nikola Mlakar: Vsi smo ena sama družina. To je družina prijateljev, tovarišev, sodelavcev. Tu je vsakdo varen, saj tudi sam varuje druge.

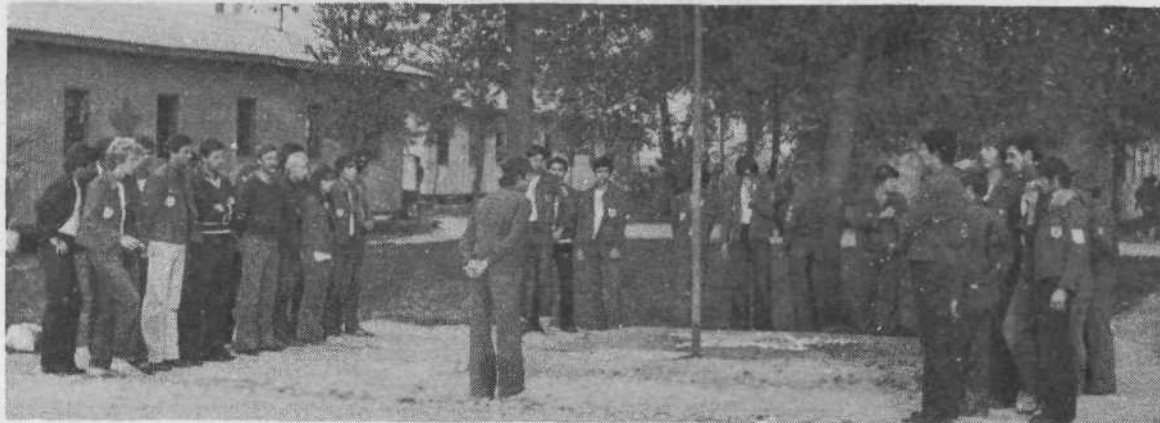

Mirko Fajmun: V današnjem tempu življenja skorajda ni časa za prijateljstvo, bratstvo, enotnost, vsaj aktivno ne. Resda pozdravimo soseda, ne podcenjujemo mladih iz bratskih republik in podobno. Toda bratstvo in enotnost je tudi trdo delo na trasi in spoznavanje dela in življenjskih navad v popoldanskem času cele tri tedne. Šele to rodi pravo, občuteno bratstvo in ne zgolj formalnost. To pa se najtrdneje porodi prav v brigadi, zato bom še prišel.

SLOVENSKE GORICE 78

Da brez vode ni življenja, se učijo že osnovnošolci. Pa vendar bodo vaščani Dornave, Jursencev, Markovcev in nekaterih drugih vasi v okolici Ptuja dobili vodovod šele letos. Da čakanje ne bi bilo predolgo, so poskrbeli mladi, udeleženci mladinske delovne brigade Slovenske gorice 78. Izkopali so skoraj dva kilometra jarka položili cevi ter ga ponovno zasuli. Poskrbeli so tudi za izkop zbiralnega jaška. Na sliki: delavno na trasi.

SAVA 78

V drugi izmeni mladinske delovne akcije SAVA 78 v Zagrebu se je letos zbralo 29 brigadirjev iz občine Ljubljana Center, od tega kar deset deklet, kar je od vseh brigad še največ. Izravnali so nasipe na bodoči obvoznici, nekaj časa pa tudi urejevali naselje Hidroelektrne (ta je bila pokrovitelj akcije) in opravljali manjša dela na zagrebškem letališču.

ISTRA 78

Kljub temu, da je Slovenija srednje razvita dežela, imamo kar zajeten spisek krajev brez vodovoda. Tako je tudi v Šmarjah pri Kopru, kjer so se brigadirji iz Centra zagrizli v skalovje ter ga obdelovali toliko časa, da je popustilo. Pravijo, da je bilo delo sicer sila naporno. Posledica tega je bilo tudi nekaj bolečih mišic in seveda izdatna mera žuljev. Zato pa je bil ob zaključku toliko večji ponos ob pogledu na rezultate svojega dela.

Lepša cesta na Kobanskem

Kobancem je idila prelepe Dravske doline kaj malo mar, če pa cestišče rahlja živce voznikom in podvozja avtomobilom in avtobusom. Da bo kmalu bolje, so poprijeli za orodje mladi iz Centra – kar 45 jih je bilo – ter s skupnimi močmi skopali vrsto odtočnih jarkov, ob cestišču so posnemali robove, podirali poslopja, ki stoje na trasi bodoče ceste in podobno. Domačinom pa so priskočili na pomoč tudi pri domačih opravilih. In kaj pravijo o akciji brigadirji sami?

Ljuba Erjavec: »Da beseda o dobrih medsebojnih odnosih ni zgolj prazna slama, priča tudi naše pobratenje z Mariborčani. Pobratili so se s simbolično povezavo praporov. Tokrat so bili naši prvi stiki in trdno smo prepričani, da bo to preraslo v bogato tradicijo.«

Tereza Košar (s 35 leti najstarejša brigadirka na tej akciji): »Organizirali smo brigadirsko poroko s petimi pari. Seveda obred poteka po vseh šegah, s pričami in matičarjem. Pari so imeli za gašenje žeje kis in slano vodo, jedli pa so kruh s soljo. Važno je, da je veselo! Sicer pa je bila hrana pestra in kalorična. Kako tudi ne, saj nam je kuhal vojaški kuhar, dobitnik zlate žilice za pasulj. Težava je bila edino v začetku z orodjem, saj so ga pripeljali premalo. Zamujeno pa smo nadomestili že naslednji dan.«

Anton Kocjan-Kocka: »Cesta bo speljana po precej kamnitem terenu, tako da je kopanje dokaj težavno. Povsod je mnogo skal, kar vse jemlje dodatni čas in energijo; kljub vsemu smo normo presegli za okoli 40 odstotkov.«

Dare Rudolf-Zum: »Že moje partizansko ime Zum pove, da se v brigadi ukvarjam s fotografijo. Organizirali smo fotografski tečaj, vse slike iz brigadirskega življenja na trasi in v naselju pa sproti razvijamo. Gradivo uporabljamo za razstave ali pa jih, skupno z informatorji, uporabimo za stenski časopis. Ko sem že pri informiranju, izdajamo tudi glasilo »Kramp«, ki je predvsem literarno in zabavno.«

KOBANSKO 78

Če se napotite iz Maribora proti Dravogradu ter po kakih dvajsetih kilometrih zavijete desno, vas loči le še enajst kilometrov do vasi Gradšče. Tam se je začasno naselilo sto brigadirjev, ki so tri tedne marljivo urejali cesto, ki povezuje vas s svetom. Teren je bil vseskozi tretje kategorije, to je zemlja s kamenjem, tako da je bilo delo na trenutke kar zahtevno. Na fotografiji vidimo brigadirje med »posnemanjem« brega ob cesti.

Vse fotografije in tekst Andrej Selan